

[Finansministeren.]

slaget om, at der nedsættes et udvalg, der skal se på den nugældende ordning og fremkomme med forslag til eventuelle forbedringer.

Jeg går ud fra, at vi kan være enige om, at udvalget må stå frit med hensyn til sine konklusioner. Jeg synes nok, at man, når man fremsætter ønske om, at landsskatteretten skal laves om til en egentlig domstol, måske ikke lægger helt tilstrækkelig vægt på den store fordel, det i dag er for skatteyderen at have en direkte og let adgang til landsskatteretten, en adgang, som han må betragte som et betydeligt demokratisk gode, en adgang, som vel ikke bliver så direkte og let, hvis vi ændrer landsskatteretten til en egentlig domstol, hvilket medfører, at der bliver større udgifter til sagsførere og anden hjælp. Jeg lægger i hvert fald megen vægt på, hvis man vil gå den vej at lave en egentlig domstol, at sikre det gode, det er, at enhver skatteyder, der på den ene eller den anden måde føler, at han ikke er behandlet, som han synes han burde have været, har mulighed for at gå til landsskatteretten.

Jeg kan heller ikke tilbageholde den lille bemærkning, at hvis jeg havde fremsat et forslag — om, skal vi sige, at det læge element inden for landsskatteretten skulle gå ud — ville der nok være kommet ret hårde kommentarer om, at finansministeren nu er ude efter at ville se væk fra den bistand, som vi i mange, mange år har haft i vort skattesystem netop gennem de folkevalgte repræsentanter. Men jeg går ud fra, at alle disse synspunkter kommer til udtryk nu under udvalgets arbejde. Jeg kan tilslutte mig, at udvalget bør have en sammensætning, som sikrer en fordomsfri undersøgelse. Jeg har kun den lille bemærkning, at jeg ikke helt kan godkende, at de centrale skattemyndigheder skulle være en sådan part i sagen, at repræsentanter for disse myndigheder ikke skulle kunne tiltræde udvalget og deltage i arbejdet på lige fod med udvalgets øvrige medlemmer.

Jeg går ud fra, at vi nu skal have en kort udvalgsbehandling af dette forslag til folketingsbeslutning, og at vi så i udvalget let kan tale os til rette om sammensætningen af det udvalg, man ønsker nedsat.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Foged*):

Jeg takker den højtærede finansminister for den velvillige modtagelse af forslaget til folketingsbeslutning. Det glæder mig, at forslaget nu kan nyde fremme, idet jeg tror, dette er nødvendigt, for at der på det pågældende område virkelig kan gennemføres et arbejde til belysning af forholdene, til at gennemarbejde problemerne, således at der skabes mere ro om spørgsmålet i det hele taget. De forskellige ønsker, den højtærede finansminister her har givet udtryk for, skal jeg ganske kort komme ind på i mit indlæg.

Forslaget til folketingsbeslutning tager som nævnt sigte på at nedsætte et udvalg, der skal gennemgå landsskatterettens arbejdsform og organisation for derefter at udarbejde en betænkning, eventuelt forslag til ændring i det bestående system.

Fra forskellig side er det blevet hævdet, at området er ømtåligt. Det lyder ikke rimeligt. Enhver offentlig institution må kunne gøres til genstand for offentlig drøftelse, og det skulle nødig komme dertil, at ændringer i bestående tilstande af ømtålige grunde ville være umulige. Landsskatteretten har en så almen interesse, at ændringer må kunne tages under alvorlig overvejelse — hvad nu også vil ske.

Hver eneste borger bliver en gang årlig stillet over for et regningskrav fra det offentlige med mulighed for, at han kan føle sig uretfærdigt behandlet. Følelsen kan være urimelig, men samfundet må være interesseret i, at så mange borgere som muligt føler, at skattelovene er sket fyldest, at der er sket ret og rimelighed for alle.

På andre retslige områder er der forholdsvis ro, og det hører jo da heldigvis også til undtagelserne, at den enkelte borger stilles over for disse retter. Interessen er derfor ofte kun en engangsinteresse i vedkommende borgers liv.

På skattevæsenets område er der aldrig ro. Den årlige ligning skal nok holde interessen fangen, og da det er personlige spørgsmål mellem borger og samfund, bliver det bestandig aktuelt. Fra samfundets side — det vil her også sige fra folketingets side — må det være magtpåliggende, at retsplejen er så godt taget i befolkningens ømdømme, at der er tryghed og en følelse af retfærdighed på det pågældende område.